А що хлопці відмовчувались або віднікувались, то вирішив Ілько сам обтрусити дідову яблуню-папіровку. Будуть просити потім. А дулю з маком отримають.

— Ото нехай ще постоять пару днів, достигнуть добре...

— Але ж дід Мефодій цілими днями крутиться в садку!

— Нічого,— нахвалявся Ілько,— підберу момент. Але щоб потім не просили! — підвищив голос, сподіваючись, що хтось із хлопців пристане до нього. Оскільки ж ніхто не підтримав його й тепер, то запалився Ілько доказати, хто він, завтра ж. Хай недоспить трохи, але яблуками поласує.

Прокинувся Ілько до схід сонця, мати якраз пішла на роботу в поле. Вискочив надвір. Подвір'я стояло в калюжах: вночі йшов дощ, отже, було вітряно, а може, навіть грозовіло. То добре, подумав Ілько, це вже точно яблук натрусилось.

Нашвидкуруч одягнув штанці, сорочку й подався городами до діда Мефодія. Підкравшись до саду, Ілько зупинився й відчув, що до тіла прилипає його мокрий одяг. І тільки ступив кілька кроків, намірившись шмигнути в садок, як у хліві відчинились двері й звідтіль показалась корова, а за нею виходив дід Мефодій.

Ілько миттю впав у кущі й завмер.

Його руки й ноги пройняв якийсь пекучий щем, від чого мало не закричав. Пересилюючи біль і страх, він зрозумів, що лежить у кущі кропиви.

Вичекавши дві-три хвилини, Ілько тихенько став на коліна й несміливо визирнув із куща. Дід Мефодій гнав корову по дорозі на пасовисько. Пора!

Ілько кинувся згинці в садок і раптом забув про все, так перехопило його дух: під деревами світилось повно яблук, холоднуватих, жовтавих, пахнющих...

Він повзав на колінах по траві й похапцем кидав яблука за пазуху, прислухаючись до кожного шереху, раз по раз озираючись на дідове подвір'я.

Набивши повну пазуху, Ілько навтікача наддав із саду. Він підтримував пазуху руками, щоб сорочка не висмикнулась із штанців, і без оглядки чимчикував через городи додому.

Вдома Ілько висипав яблука на ліжко, скинув штанці, сорочку, повісив їх надворі сушити, а сам шугнув під перину відігріватись. Руки й ноги паленіли ще дужче, але, відчуваючи в ногах купу яблук, почував себе героєм. І незчувся, як заснув.

Відіспавшись, Ілько розплющив очі, смачно потягнувся. Хата була залита сонцем, пахло яблуками, і йому стало весело.

Він приніс із подвір'я вже сухі штанці й сорочку, одягнувся, випив склянку молока й поклав за пазуху з десяток яблук.

"Ох, і просити будуть! — задоволено посміхався Ілько. — Може, хіба Ромкові дам кілька штук. А більше нікому. Що, я даремно так попік руки й ноги?! Ні, хай поковтають слинку".

Ілько вийшов на вулицю й попрямував до Ромка. Хлопці напевно ж уже збираються йти купатись до ставу. Йому нетерпеливилось, він мало не пустився бігти, однак стримав себе, щоб бути поважним і гордим. І раптом закляк на місці.

На вулиці, навпроти Ромкової хати, в оточенні хлопчаків стояв дід Мефодій з великим кошиком у руці.

Ілько виразно побачив, як дід бере з кошика яблука — ті ж самі жовтаві, пахнющі яблука — і роздає їх дітям.

"Та що ж це таке?! — Ілько аж рота роззявив. — Що ж це таке робиться? Дід Мефодій вгощає хлопчаків яблуками. Отими самими..."

Хтось із хлопців запримітив Ілька й гукнув:

— Ільку, скоріше сюди! Дід Мефодій нам яблук повний кошик приніс. Давай сюди!

Ілько, мов укопаний, стояв на місці й від розпачу мало не плакав.

А тоді крутнувся й з усієї сили кинувся додому.

Перед порогом хати Ілько висмикнув сорочку з штанців, яблука посипались по землі, а сам забіг у кімнату й упав на ліжко. Його душив плач, біль, розпач, і ноги й руки ще дужче щеміли, ще е дужче пекли.

А кімнату заповнював аромат яблук — жовтавих, сяючих чисто і ясно, як сонця.